

MRF 2024.17

Planklagenævnets afgørelse af 8. februar 2024, j.nr. 23/02767

Ejer fik ikke medhold i klage over Københavns Kommunes påbud efter planlovens § 43 om "lovliggørelse" af et i 2021 genopbygget udhus beliggende inden for vejbyggelinje fastsat i servitut fra 1920, idet nævnet afviste ejers berettigede forventninger og anførte, at værdispild ved fysisk lovliggørelse af udhuset ikke kunne opveje hensynet til retshåndhævelse.

E havde i 2003 overtaget en ejendom, hvorpå der i 1920 var tinglyst en servitut, som bl.a. bestemte, at bygninger skulle holdes mindst 9,415 meter fra tilstødende vejes midterlinje. I 1939 var der tinglyst en påtegning, hvoraf fremgik, at ejendommen i stedet for de oprindelige servitutter blev pålagde en bestemmelse om, at bygninger skulle holdes mindst 12,5 m fra midten af Islevhusvej. Ved overtagelsen i 2003 var der flere skure/udhuse på grunden, der efterfølgende var blevet fjernet. I 2021 opsatte E et nyt plankeværk og genopbyggede i den forbindelse et af de tidligere skure, som var placeret 5 m fra vejmidten til Islevhusvej. Efterfølgende blev Københavns Kommune opmærksom på udhuset og varslede i juli 2022 påbud om håndhævelse af servituten. Den 27. september 2022 meddelte kommunen påbud til E om lovliggørelse efter planlovens § 43 med henvisning til vejbyggelinjen i den privatretlige servitut og at hensigten med servituten var at opretholde villavejens åbne og grønne præg. E påklagede påbuddet og anførte navnlig, at ejendommen som følge af påtegningen i 1939 ikke var omfattet af servituten, at hvis dette var tilfældet, kunne servituten ikke håndhæves, da vejbyggelinjen var

overtrådt, allerede da E overtog ejendommen i 2003, og at forholdet ikke var påtalt af kommunen før byggesagen, hvorfor E havde en berettiget forventning om at kunne bibeholde skuret. Planklagenævnet (formanden) lagde til grund, at servituten fra 1920 trods senere påtegninger fortsat var gældende for ejendommen, da servituten ikke var aflyst fra tingbogen. Da udhuset var placeret 5 m fra vejmidten, og da servituten indeholdt et forbud mod placering af bygninger tættere end 9,415 m fra vejmidten, fandt nævnet, at der forelå et servitutstridigt forhold. Herefter afviste nævnet, at E havde en berettiget forventning på baggrund af kommunens passivitet efter, at kommunen var blevet opmærksom på det servitutstridige forhold i 2020/2021. Da udhuset kun havde været opført i sin nuværende form i 2 år, forelå der heller ikke indrettelseshensyn, der begrænsede kommunens påbudsadgang. Tilsvarende afviste nævnet E's indsigelser om proportionalitet og værdispild samt om manglende svar på fristudsættelse af partshøring. På den baggrund kunne Planklagenævnet ikke give E medhold i klagen.

Kommentar: Afgørelsen forekommer på flere punkter i modstrid med Planklagenævnets hidtidige praksis, hvorefter påbud efter planlovens § 43 netop ikke har karakter af lovliggørelsespåbud efter planlovens § 51, men derimod har konstitutiv karakter på linje med forbud efter planlovens § 14, jf. **MRF 2022.122 Pkn.** I konsekvens heraf afviser Planklagenævnet fast klager over, at en kommune ikke har meddelt påbud efter planlovens § 43. Det er i dette lys uforståeligt, at Planklagenævnet henviser til retshåndhævelsessensyn, da forholdet i forhold til planloven var lovligt, indtil kommunen meddelte påbud, jf. ligeledes **MRF 2023.250 Pkn.** Da nævnet i afgørelse ikke gengiver den præcise ordlyd af påtegningen og ændringen af servituten i 1939, er det ikke muligt at vurdere, om den oprindelige vejbyggelinje fortsat er gældende. Men selv hvis dette lægges til grund, betyder oplysningen om, at der er tale om en genopførelse af et skur samme sted, at servituten i så fald var overtrådt, allerede da E overtog ejendommen, hvorfor passivitetshensyn i sig selv vil føre til, at kommunen næppe kan håndhæve servituten efter planlovens § 43. Om kommunal håndhævelse efter planlovens § 43 af privatretlige servitutter se uddybende Peter Pagh og Thomas Haugsted, *Fast ejendom – regulering og køb*, 4. udg., 2022, s. 227 ff.

Afgørelse i klagesag om Københavns Kommunes påbud efter servitut i forhold til udhus på [A1], Brønshøj

23/02767

Københavns Kommune traf den 27. september 2022 afgørelse om påbud (benævnt påbud om lovliggørelse) efter servitut i forhold til udhus på ejendommen [A2], 2700 Brønshøj.

Ejeren af ejendommen har klaget over afgørelsen.

I denne afgørelse har Planklagenævnet behandlet følgende spørgsmål:

- Om det ansøgte er i overensstemmelse med servitutten og dermed er umiddelbart tilladt efter planloven.
- Om klageren havde berettigede forventninger om, at kommunen ikke ville håndhæve servitutten.
- Om kommunen har overholdt de forvaltningsretlige principper om proportionalitet og værdispild.
- Om kommunen har overholdt reglerne om partshøring i form af et varsel.

Planklagenævnet har ikke behandlet det øvrige klagepunkt i sagen.

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen. Det betyder, at kommunens afgørelse gælder.

Indhold

1. Sagens oplysninger

1.1. Ejendommen og servitutten

1.2. Afgørelsen, der er klaget over

1.3. Klagen og bemærkningerne hertil

2. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

2.1. Planklagenævnets kompetence

2.2. Generelt om afgørelser efter § 43

2.3. Forholdet til servitutten

2.3.1. Klagen

2.3.2. Planklagenævnets vurdering af servitutens gyldighed

2.3.3. Planklagenævnets vurdering af servitutens indhold

2.4. Berettigede forventninger

2.4.1. Klagen

2.4.2. Planklagenævnets vurdering af passivitet

2.4.3. Planklagenævnets vurdering af indrettelseshensyn

2.5. Proportionalitet og værdispild

2.5.1. Klagen

2.5.2. Generelt om proportionalitet og værdispild

2.5.3. Planklagenævnets vurdering

2.6. Partshøring i form af et varsel

2.6.1. Klagen

2.6.2. Generelt om partshøring i form af et varsel

2.6.3. Planklagenævnets vurdering

2.7. Forhold, som ikke behandles

3. Afsluttende bemærkninger

1. Sagens oplysninger

1.1. Ejendommen og servituten

Klagen vedrører et udhus på [A2], 2700 Brønshøj. Udhuset ligger i det sydvestlige hjørne af grunden, ud mod TUNET, som er en sidevej til [A1].

Ejendommen er efter det oplyste omfattet af en deklaration af 27. september 1920 om bl.a. vejudlæg og bebyggelsesregulering (herefter kaldet servituten). Der er flere påtegninger på servituten, bl.a. en påtegning af 17. maj 1939, som er tinglyst den 9. juli 1940 (herefter kaldet påtegningen).

Der fremgår bl.a. følgende af servituten:

[...]

3. Bygningerne skulle holdes mindst 9,415 m (15 Alen) fra tilstødende Vejes Midtlinie [...]

Der fremgår bl.a. følgende af påtegningen:

[...] paalægger Ejendommene følgende Servitutter i Stedet for de oprindelige: [...]

3) Bygningerne skal holdes mindst 12,5 m fra Islevhusvejs Midtlinie. [...]

1.2. Afgørelsen, der er klaget over

Københavns Kommune traf den 27. september 2022 afgørelse om påbud (benævnt påbud om lovliggørelse) efter servitut i forhold til et udhus på ejendommen [A2], 2700 Brønshøj.

Det fremgår af påbuddet, at ejendommen er pålagt en byggeservitut af 4. oktober 1920, som i pkt. 3 fastsætter, at bygninger skal holdes mindst 9,415 m fra tilstødende vejes midtlinje. Udhuset er opført 5 m fra vejmidten og dermed inden for vejudlægget.

Kommunen har begrundet afgørelsen med, at hensigten med byggelinjen er at opretholde villavejen med et åbent og grønt præg uden egentlig bebyggelse, da det udlagte vejareal forudsættes ubebygget og anlagt som have. Kommunen har vurderet, at en fravigelse fra servitutbestemmelse om afstand til vejmidte ikke er forenelig med de hensyn, som servitutbestemmelsen skal varetage, da bibeholdelse af udhuset vil medføre en forringelse af områdets åbne og grønne præg.

Det fremgår desuden, at påbuddet er truffet med hjemmel i planlovens § 43.

1.3. Klagen og bemærkningerne hertil

Planklagenævnet har under sagens behandling modtaget de dokumenter vedrørende sagens indhold, der fremgår af Bilag 2 sidst i denne afgørelse.

Planklagenævnet modtog klagen fra kommunen den 28. februar 2023.

Klagen og de bemærkninger, der er modtaget i klagesagen, er alene kort gengivet i afgørelsen, men de er indgået i sagsbehandlingen i deres helhed.

Planklagenævnet har i forbindelse med klagesagen modtaget en anmodning om at tillægge klagen opsættende virkning.

Planklagenævnet afslog den 17. marts 2023 at tage stilling til opsættende virkning, idet kommunen har oplyst den ikke vil håndhæve planloven i forhold til det påbud, der er givet, mens klagesagen verserer.

2. Planklagenævnets bemærkninger og afgørelse

2.1. Planklagenævnets kompetence

Planklagenævnet kan tage stilling til retlige spørgsmål i forbindelse med en kommunes afgørelse efter planloven, jf. lovens § 58, stk. 1, nr. 3.[1]

En kommunes beslutning om at ville bruge planlovens § 43 til at håndhæve bestemmelser i en privatretlig servitut, er en afgørelse efter planloven og kan derfor påklages til og efterprøves af Planklagenævnet.

Planklagenævnet opfatter servitutten i den konkrete sag som en privatretlig servitut, der er tinglyst af ejendommens ejer. Det fremgår ikke af sagens oplysninger, at servitutten skulle være tinglyst med hjemmel i lov.

Planklagenævnet opfatter desuden kommunens afgørelse på den måde, at kommunen har besluttet at håndhæve servitutbestemmelsen om *afstand fra tilstødende vejes midtlinje* efter planloven, og nævnet har således kompetence til at behandle klagen.

2.2. Generelt om afgørelser efter § 43

En kommunes mulighed for at administrere på grundlag af privatretlige servitutter fremgår af planlovens § 43. Efter denne bestemmelse kan kommunen ved påbud eller forbud sikre overholdelse af servitutbestemmelser om forhold, hvorom der kan optages bestemmelser i en lokalplan.

Kommunen beslutter selv, om den ønsker at bruge planlovens § 43 til at håndhæve bestemmelser i en privatretlig servitut, hvis betingelserne herfor i øvrigt måtte være opfyldt. Dette uanset, hvordan servitutten er formuleret. Har kommunen påtaleret, kan den i stedet vælge at søge servitutten håndhævet ved privatretligt søgsmål, men en sådan håndhævelse som påtaleberettiget kan ikke – som ved anvendelsen af § 43 – ske gennem et myndighedspåbud, men alene gennem anlæggelse af privatretligt søgsmål.

Servitutter er ikke omfattet af kommunens tilsynspligt efter planlovens § 51. Det betyder, at kommunen ikke har pligt til – som det er tilfældet med lokalplaner – at påse, at privatretlige servitutter er overholdt. Et servitutstridigt forhold er desuden først ulovligt efter planloven, når kommunen har nedlagt et forbud eller påbud med hjemmel i § 43.

2.3. Forholdet til servitutten

2.3.1. Klagen

Det fremgår af klagen, at ejendommen ikke er omfattet af afstandskravet i servitutten tinglyst den 4. oktober 1920, idet påtegningen af 17. maj 1939 har ophævet servitutten. Ifølge klageren er ejendommen derfor kun omfattet af det afstandskrav til Islevhusvejs midte, som følger af påtegningen. Desuden angives det, at udhuse ikke er omfattet af afstandskravet, og at hensigten med servitutten er at sikre, at der ikke opføres egentlige beboelsesbygninger tæt ved vejen.

Derudover fremgår det, at selvom der i flere af de tinglyste dokumenter henvises til tegninger over de omtalte grunde og veje, er disse tegninger ikke med i materialet. Det er derfor ikke muligt at se, om de omtalte veje, midtlinjer m.m. ligger nøjagtig som i 1920, samt hvilke nye veje, der er kommet til siden.

Planklagenævnet har forstået det som en klage over, at ejendommen slet ikke er omfattet af servitutten, og at udhuset i øvrigt er i overensstemmelse med servitutten og dermed umiddelbart tilladt efter planloven.

2.3.2. Planklagenævnets vurdering af servitutstens gyldighed

Det fremgår af servitutstens pkt. 3, at bygningerne skal holdes mindst 9,415 (15 Alen) fra tilstødende vejes midtlinje. Det følger af påtegningen til servitutten, at den pålægger ejendommen følgende servitutter i stedet for de oprindelige, bl.a. fastlægger påtegningens pkt. 3, at bygninger skal holdes mindst 12,5 m fra midten af [A1].

Det er kommunens opfattelse, at servitutten skal fortolkes i sammenhæng med påtegningen, og at påtegningen giver en øget byggemulighed og nogle lempelser i forhold til servitutten, men samtidigt pålægger grundejerne en byrde i form af et større afstandskrav til midten af [A1]. Endvidere, at påtegningen ikke indeholder en bestemmelse, der ophæver afstandskravet til andre vejes midtlinjer. Kommunen har lagt vægt på, at servitutten fra 1920 ikke er afløst fra tingbogen. På den baggrund er det kommunens vurdering, at afstandskravet på mindst 9,415 m fra tilstødende vejes midtlinje fortsat er gældende for sidevejene til [A1], herunder Tunet.

Planklagenævnet finder ikke grundlag for at tilsidesætte kommunens vurdering af, at servitutten, som er tinglyst den 4. oktober 1920, fortsat er gældende for ejendommen. Nævnet lægger herved vægt på, at servitutten ikke er afløst fra tingbogen, og at det ikke fremgår udtrykkeligt af påtegningen fra 1939, at den har til formål at ophæve afstandskravet til sidevejene langs [A1].

2.3.3. Planklagenævnets vurdering af servitutts indhold

Det er efter § 43 en forudsætning, at der er tale om servitutbestemmelser om forhold, hvorom der kan optages bestemmelser i en lokalplan. Planklagenævnet finder, at den relevante servitutbestemmelse i den konkrete sag har et sådant indhold, at den kan håndhæves efter planlovens § 43.

Det fremgår af servitutts pkt. 3, at bygninger skal holdes mindst 9,415 m fra tilstødende vejes midtlinje. Nævnet finder, at det ikke har afgørende betydning for håndhævelsen af servitutten, at kortbilag ikke er medtaget i materialet i Tingbogen, da afstandskravet fremgår af ordlyden af servitutts pkt. 3. Kommunen har i øvrigt indsendt det manglende kortbilag, hvoraf det fremgår, at ejendommen er pålagt en byggelinje på 9,415 m fra midten af vejen Tunet.

Sagen vedrører et udhus, som er placeret 5 m fra vejmidten mod Tunet.

Planklagenævnet finder, at dette er i strid med servitutts pkt. 3.

2.4. Berettigede forventninger

2.4.1. Klagen

Det fremgår af klagen, at der stod flere skure/udhuse på grunden, da klageren flyttede ind i 2003, hvilket også fremgår af de fotos, der løbende har været med i BBR-meddelelser. Det fremgår desuden af klagen, at da klageren i 2021 opsatte et nyt plankeværk, benyttede klageren lejligheden til at genopbygge skuret. Skuret blev rykket væk fra skellet og genopført i samme type brædder som plankeværket. Klageren angiver, at kommunen ikke har håndhævet servitutten, hverken i årene op til klageren købte ejendommen, eller i forbindelse med, at kommunen bad klageren om at indsende materiale til lovliggørelsessagen.

Planklagenævnet har forstået det som en klage over, at klageren havde en berettiget forventning om, at kommunen ikke ville håndhæve servitutten.

2.4.2. Planklagenævnets vurdering af passivitet

En kommunes adgang til at håndhæve en servitut indebærer ikke en almindelig forpligtigelse til at føre et løbende opsøgende tilsyn med, at servitutten ikke overtrædes.

Når en kommune bliver opmærksom på et forhold, der er i strid med en privatretlig servitutbestemmelse, og i den forbindelse oplyser ejendommens ejer herom, må kommunen – hvis den ønsker at bringe planlovens § 43 i anvendelse – følge op på sagen inden for rimelig tid.

Kommunen har oplyst, at den blev opmærksom på skuret i forbindelse med kommunens behandling af klagerens byggeansøgning, som vedrørte udskiftning af taget på det eksisterende enfamiliehus. Kommunen bad herefter i forbindelse med byggetilladelse til taget på enfamiliehuset af den 24. august 2020 klageren om at fremsende materiale til brug for lovliggørelse af udhuset. Det ønskede materiale blev først fremsendt til kommunen den 28. november 2021. Kommunen gav den 18. juli 2022 klageren et varsel om påbud om håndhævelse af servitutten, hvilket var første gang kommunen gjorde klageren opmærksom på, at skuret er i strid med servitutten. Kommunen fastsatte i den forbindelse en frist til den 8. august 2022 for klagerens bemærkninger. Klageren anmodede om fristforlængelse til den 8. september 2022, og kommunen meddelte herefter påbuddet den 27. september 2022.

Det ovennævnte forløb er efter Planklagenævnets opfattelse ikke egnet til at give klageren det indtryk, at kommunen havde accepteret skurets placering på ejendommen og ikke ønskede at håndhæve servitutbestemmelsen. Nævnet finder, at kommunen har fulgt op på sagen inden for rimelig tid fra det tidspunkt, hvor klageren indsendte oplysninger om skurets placering, til kommunen varslede et påbud om overholdelse af servitutten.

Kommunen har således ikke udvist retsfortabende passivitet i relation til håndhævelse af servitutbestemmelsen.

2.4.3. Planklagenævnets vurdering af indrettelseshensyn

Selvom en kommune ikke har udvist myndighedspassivitet, kan selve det forhold, at et byggearbejde er udført, eller en anvendelse er påbegyndt for meget lang tid siden, medføre en begrænsning i kommunens mulighed for at håndhæve servitutstridige forhold, hvis ejeren har haft grund til at indrette sig i tillid til, at byggearbejdet eller anvendelsen ikke ville blive håndhævet af myndighederne.

Det fremgår af klagen, at udhuset i 2021 blev genopbygget i forbindelse med, at klageren opførte et nyt plankeværk. Det fremgår, at udhuset blev rykket længere væk fra skel og blev genopbygget i samme type brædder som plankeværket. Af sagens oplysninger fremgår det desuden, at klageren den 28. november 2021 sendte en mail til en sagsbehandler hos kommunen, hvori det fremgår, at udhuset blev opført i efteråret 2020. Derudover har klageren i forbindelse med lovliggørelsen af udhuset, sendt en situationsplan til kommunen, hvor udhuset er markeret som "NYT SKUR".

Planklagenævnet finder på den baggrund, at udhuset blev opført i perioden 2020 - 2021, og dermed har karakter af et nyt forhold.

Nævnet finder på den baggrund, at der ikke foreligger indrettelseshensyn, der begrænser kommunens mulighed for at kræve udhuset lovliggjort ved forbud efter planlovens § 43. Nævnet lægger herved vægt på, at udhuset blev opført i 2020 til 2021, og derfor kun har været opført i omkring 2 år, da kommunen indledte håndhævelsessagen.

Nævnet kan derfor ikke give medhold i klagepunktet.

2.5. Proportionalitet og værdispild

2.5.1. Klagen

Det fremgår af klagen, at klageren har brugt tid og penge på et udhus, som kommunen nu vil kræve lovliggjort.

2.5.2. Generelt om proportionalitet og værdispild

Det følger af proportionalitetsprincippet, at kommunen har pligt til at vurdere muligheden for retlig lovliggørelse, før den evt. træffer afgørelse om fysisk lovliggørelse.

Det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip indebærer endvidere, at indholdet i en afgørelse ikke må gå videre med hensyn til at påføre borgerne byrder, end formålet tilsiger.

I en sag om lovliggørelse skal kommunen derfor anvende det mindst indgribende middel. Hovedområdet for anvendelse af proportionalitetsprincippet er de situationer, hvor der er flere mulige lovliggørelsesmåder. Princippet kan dog også føre til, at det kan være udelukket at kræve lovliggørelse, f.eks. hvis et krav om lovliggørelse vil være uforholdsmæssigt indgribende i forhold til det resultat, der opnås og de hensyn, der varetages med den pågældende bestemmelse.

Efter praksis lægges der også en vis vægt på spørgsmål om værdispild i sager om lovliggørelse. Hensynet til at undgå eller begrænse et værdispild er som udgangspunkt sagligt, men står i modsætning til hensynet til retshåndhævelsen, som normalt må veje tungt. Ved vurderingen af hvilken vægt hensynet til retshåndhævelsen skal have, indgår også overvejelser om den mulige præcedensvirkning. I en situation, hvor den nuværende eller tidligere ejer eller bruger konkret vidste eller må antages at have vidst, at forholdet var ulovligt, vejer hensynet til retshåndhævelsen særlig tungt.[2]

2.5.3. Planklagenævnets vurdering

Planklagenævnet finder, at påbuddet ikke er i strid med det forvaltningsretlige proportionalitetsprincip. Nævnet lægger herved vægt på retshåndhævelsen, herunder hensynet til at undgå præcedensvirkning.

Der foreligger ikke konkrete oplysninger om omfanget af et eventuelt værdispild.

Planklagenævnet finder dog, at en fysisk lovliggørelse af udhuset *ikke* kan medføre et sådant værdispild, at det vil kunne opveje hensynet til retshåndhævelsen i den konkrete sag. Det er på den baggrund nævnets vurdering, at det ikke er ude af proportion med interessen i retshåndhævelsen, herunder hensynet til at undgå præcedensvirkning, at kommunen har givet påbud i denne sag.

Nævnet kan derfor ikke give medhold i dette klagepunkt.

2.6. Partshøring i form af et varsel

2.6.1. Klagen

Det fremgår af klagen, at klageren ikke modtog besked om udsættelsen af høringsfristen, og at klageren undrer sig over, at man ikke fik besked via e-boks.

2.6.2. Generelt om partshøring i form af et varsel

Det følger af praksis, at et påbud eller forbud efter planlovens § 43 først kan meddeles, når kommunen har foretaget en partshøring i form af et varsel om det påtænkte påbud eller forbud, hvori der skal gives parten en rimelig frist til at komme med bemærkninger. Dette gælder uafhængigt af, om der skal ske partshøring efter forvaltningslovens § 19, stk. 1.

2.6.3. Planklagenævnets vurdering

Kommunen gav den 18. juli 2022 klageren et varsel om påbud og fastsatte i den forbindelse en frist til den 8. august 2022 for klagerens bemærkninger. Klageren bad den 22. august 2022 om udsættelse af fristen til den 8. september 2022. Det fremgår af kommunens bemærkninger til klagen, at den gav klageren fristforlængelse til den 8. september 2022, og i den forbindelse ikke modtog nogen fejlmeddelelse efter afsendelse af kommunens mail om fristforlængelse. Klageren har gjort gældende, at han ikke modtog kommunens mail om fristforlængelse.

Kommunen traf afgørelse i sagen den 27. september 2022, hvilket er senere end den dato, som klageren bad om fristudsættelse til.

Planklagenævnet finder, at klageren har haft mulighed for at fremsende sine bemærkninger inden kommunen traf afgørelse i sagen. Nævnet lægger herved vægt på, at kommunen traf afgørelse efter udløbet af den frist, som klageren bad om forlængelse til, og at klageren således har haft mulighed for at fremsende sine bemærkninger til kommunen, uanset om klageren ikke modtog besked om fristforlængelsen.

2.7. Forhold, som ikke behandles

Hensigtsmæssighed

Det er i klagesagen gjort gældende, at naboer og øvrige forbipasserende har givet udtryk for, at de syntes, at udhuset er blevet pænt.

Dette vedrører ikke retlige forhold efter planloven, men afgørelsens hensigtsmæssighed, og Planklagenævnet har derfor ikke kompetence til at behandle dette spørgsmål.

3. Afsluttende bemærkninger

Planklagenævnet kan ikke give medhold i klagen over Københavns Kommunes afgørelse af 27. september 2022 om påbud (benævnt påbud om lovliggørelse) efter servitut i forhold til udhus på ejendommen [A2], 2700 Brønshøj.

Afgørelsen er truffet af formanden på nævnets vegne, jf. § 4 i lov om Planklagenævnet.

Planklagenævnets afgørelse er endelig og kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed, jf. § 3, stk. 3, i lov om Planklagenævnet.[3] Eventuel retssag til prøvelse af afgørelsen skal være anlagt inden 6 måneder, jf. § 3, stk. 4, i lov om Planklagenævnet.

Det indbetalte klagegebyr tilbagebetales ikke. Klagegebyrer tilbagebetales kun, hvis nævnet har afvist at behandle sagen, hvis klagen tilbagekaldes, eller hvis nævnet giver klageren medhold eller i øvrigt ændrer den afgørelse, der er klaget over. Det er ikke tilfældet i denne sag. Planklagenævnets afgørelse vedrørende klagegebyret kan ikke indbringes for anden administrativ myndighed. Der henvises til § 3 i gebyrbekendtgørelsen for Planklagenævnet.[4]

[1] Bekendtgørelse af lov om planlægning, jf. lovbekendtgørelse nr. 1157 af 1. juli 2020 med senere ændringer.

[2] At hensynet til retshåndhævelsen vejer tungere end selv ganske store omkostninger fremgår bl.a. af NMK-33-03503, hvor det blev anslået, at omkostningerne ved fysisk lovliggørelse af et hus, der var bygget 35 cm for højt, ville udgøre ca. 1,5 mio. kr. Der henvises desuden til 19/00604, hvor det blev anslået, at omkostningerne ved fysisk lovliggørelse af et hus, der var bygget 47 cm for højt, ville udgøre ca. 2 mio. kr. Se i øvrigt [Planklagenævnet Orienterer nr. 28 \(https://pkn.naevneneshus.dk/nyhed/baa2f126-4330-4772-a702-d52f4dc96b81?\)](https://pkn.naevneneshus.dk/nyhed/baa2f126-4330-4772-a702-d52f4dc96b81?) om proportionalitet og værdispild, som kan læses på Planklagenævnets afgørelsesportal: <https://pkn.naevneneshus.dk/> (<https://pkn.naevneneshus.dk/>).

[3] Lov nr. 1658 af 20. december 2016 om Planklagenævnet med senere ændringer.

[4] Bekendtgørelse nr. 108 af 28. januar 2017 om gebyr for indbringelse af klager for Planklagenævnet.

Sag:

23/02767

Dato:

8. februar 2024.

Emner:

Planloven, retlig (...)

Highlight: Vis/skjul highlight

[Planklagenævnet \(https://naevneneshus.dk/start-din-klage/planklagenaevnet/\)](https://naevneneshus.dk/start-din-klage/planklagenaevnet/) • Nævnenes Hus • Toldboden 2 • 8800 Viborg • Tlf. nr.: 72 40 56 00 • CVR: 37795526 • [Plan@naevneneshus.dk \(mailto:Plan@naevneneshus.dk\)](mailto:Plan@naevneneshus.dk)
[Tilgængelighedserklæring \(https://www.was.digst.dk/pkn-naevneneshus-dk\)](https://www.was.digst.dk/pkn-naevneneshus-dk)